

Sygn. akt IV U 763/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2014r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Jerzy Zalasinski

Protokolant	st. sekr. sądowy Marta Żuk
-------------	----------------------------

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2014r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania K. Ł.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia (...)r. (Nr (...))

w sprawie K. Ł.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

I. zmienia zaskarżoną decyzję i ustala K. Ł. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy na okres od dnia (...)(...)roku do dnia (...)roku;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na rzecz K. Ł. kwotę 60,00 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV U 763/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia (...)r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. przyznał K. Ł. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy, powołując się na orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia (...)r., mocą którego nie został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy (k. 106 akt rent.).

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł, w imieniu ubezpieczonego profesjonalny pełnomocnik, w dniu 29 maja 2013 r., domagając się zmiany zaskarżonej decyzji w całości i ustalenia całkowitej niezdolności do pracy K. Ł..

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie (k.25 akt sąd).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Ubezpieczony K. Ł., urodzony (...), uległ wypadkowi w drodze do pracy w dniu (...), był uprawniony do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, w związku z wypadkiem w drodze do pracy, do dnia (...). W dniu (...).r. ubezpieczony złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia (...) orzekła, iż wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy (k. 105 a.r.). Następnie została mu przyznana renta z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem, na podstawie obowiązujących wówczas przepisów ustawy z 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (k. 19 akt rent.). Rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, powstałej wskutek wypadku w drodze do pracy, pobierał ubezpieczony do (...).r.

Organ rentowy skierował ubezpieczonego na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia (...) orzekł, iż ubezpieczony nie jest całkowicie niezdolny do pracy, natomiast istnieje częściowa niezdolność do pracy, w związku z wypadkiem w drodze do pracy, okresowo od (...). (k. 99 akt rent.).

Od powyższego orzeczenia złożył sprzeciw ubezpieczony, w którym opisał swój stan zdrowia i wniósł o przyznanie renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy (k. 101 akt rent.).

Komisja lekarska ZUS orzeczenie z dnia (...)r. rozpoznała u K. Ł. następujące schorzenia: cechy zespołu psychoorganicznego miernie nasilonego po ciężkim urazie czaszkowo-mózgowym w 2001 r. oraz niedowład lewostronny niewielkiego stopnia (k. 52 dok. lek.).

W toku postępowania rozpoznawczego Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłych lekarzy neurologa i psychiatry oraz psychologa. Na podstawie zebranej dokumentacji medycznej biegli rozpoznali u K. Ł.: stan po urazie głowy ze stłuczeniem mózgu i krwawieniem podpajęczym oraz obrzękiem mózgu, funkcjonowanie społeczne poniżej przeciętnej. Istnienie zmian w ośrodkowym układzie nerwowym oraz organiczne zaburzenia osobowości powstały na skutek wypadku komunikacyjnego (k. 36 akt sąd.). Na podstawie tego rozpoznania biegli uznali ubezpieczonego za całkowicie niezdolnego do pracy zawodowej. Ustalili datę powstania niezdolności do pracy na (...)r. oraz, że trwa nadal i orzekli okres trwania niezdolności do pracy do: końca (...)r.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Odwołanie ubezpieczonego K. Ł. okazało się uzasadnione i skutkowało zmianą zaskarżonej decyzji.

Zgodnie z art. 57 i 57a ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz.1227 ze zm.), renta z tytułu niezdolności do pracy, powstałej wskutek wypadku w drodze do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, niezdolność do pracy powstała w okresach, określonych w ust. 2 tego przepisu albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Natomiast, zgodnie z art. 57a, warunek określony w art. 57 ust. 1 pkt 2 nie jest wymagany od ubezpieczonego, którego niezdolność do pracy jest spowodowana wypadkiem w drodze do pracy lub z pracy.

W świetle art. 12 ust. 1 i 2 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

Rozstrzygnięcie o zasadności odwołania wnioskodawcy od decyzji organu rentowego odmawiającej mu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, spowodowanej wypadkiem w drodze do pracy, wymagało ustalenia czy u ubezpieczonego istnieje całkowita niezdolność do pracy. W tym celu Sąd zasięgnął opinii biegłych lekarzy i biegłego psychologa, którzy w sporządzonej opinii rozpoznali u wnioskodawcy szereg schorzeń, w tym przede wszystkim schorzenia psychiatryczne, neurologiczne i ortopedyczne oraz stwierdzili, że schorzenia te powodują u niego całkowitą niezdolność do pracy, która miała miejsce w dniu (...)r. i trwać będzie w okresie do końca (...)r.

Biegli uzasadnili swoją opinię tym, że pomimo tego, że opiniowany nie wymagał do tej pory intensywnego leczenia psychiatrycznego (np. częstych hospitalizacji), to nie powinien on dla swojego i innych bezpieczeństwa obsługiwać urzędów będących w ruchu, oraz np. pracować w hałasie i na wysokościach, ani też wykonywać jakiegokolwiek innej pracy. Z opinii biegłych wynika, że wnioskodawca jest od czasu wypadku dotknięty takim stanem, że nie jest zdolny do żadnej pracy ze względu na przedstawiony stan zdrowia psychicznego i ortopedyczno-neurologiczny. Stan zdrowia i funkcjonowanie społeczne ubezpieczonego nie uległo zatem istotnej poprawie od orzeczenia lekarskiego ZUS z dnia (...)r., które stwierdzało u ubezpieczonego całkowitą niezdolność do pracy (k. 91 akt rent.).

Ubezpieczony nie jest w stanie samodzielnie wykonywać jakiegokolwiek pracy, a nawet nie jest samodzielny w czynnościach życia codziennego.

Analizując przedmiotową opinię i dwie opinie uzupełniające biegłych (k.62 oraz k. 70 a.s.) Sąd doszedł do przekonania, że stanowi ona miarodajny i wiarygodny dowód w sprawie, gdyż wydana została przez specjalistów z zakresu medycyny, a jej wydanie poprzedzone zostało analizą dokumentacji lekarskiej wnioskodawcy i jego osobistym badaniem. Sąd podzielił wnioski płynące z wyżej omówionej opinii biegłych lekarzy. Przy ocenie opinii wydanej w rozpatrywanej sprawie Sąd miał na względzie, iż opinia biegłego podlega, jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Zgodnie z art. 233 § 1 kpc, Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Sąd nie jest związany opinią biegłego i ocenia ją na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów.

W ocenie Sądu, dopuszczalne było oparcie rozstrzygnięcia na wnioskach z opinii biegłych sądowych, którzy uznali, że K. Ł. jest osobą całkowicie niezdolną do pracy. Wnioski opinii zostały oparte na zebranej w sprawie dokumentacji lekarskiej oraz badaniu wnioskodawcy. Sąd Najwyższy wyjaśniał w przeszłości, że do dowodu z opinii biegłego nie mogą mieć zastosowania wszystkie zasady prowadzenia dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 kpc, a zatem sąd nie jest obowiązany dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia nie jest korzystna dla strony (wyrok SN z dnia 15 lutego 1974 r., II CR 817/73, Lex nr 7404). Żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sąd uzyskał od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (wyrok SN z dnia 10 września 1999 r., II UKN 96/99, OSNAPUS 2000, nr 23, poz. 869). Wielokrotnie też Sąd Najwyższy stwierdzał, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii oraz, że nie uzasadnia przeprowadzenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lekarzy sądowych przekonanie ubezpieczonego o utrzymującym się stanie inwalidztwa (wyroki SN z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 22, póź. 807, z dnia 14 maja 1997 r., II UKN 108/97, OSNAPUS 1998, nr 5, poz. 161).

Zdaniem Sądu w realiach niniejszej sprawy nie występowały okoliczności, które przemawiałyby za dopuszczeniem kolejnych opinii biegłych lekarzy, gdyż wszystkie niezbędne zagadnienia zostały wszechstronnie wyjaśnione w opinii już w sprawie sporządzonej. Biegli odnieśli się zarówno do wykształcenia ubezpieczonego, jak i do posiadanych przez niego kwalifikacji w kontekście stwierdzonych schorzeń.

Biegli zasadnie wskazali, że stan zdrowia K. Ł. kwalifikuje go do osób całkowicie niezdolnych do pracy. W ocenie Sądu Okręgowego ubezpieczony na skutek wypadku w drodze do pracy utracił całkowicie zdolność do jakiegokolwiek pracy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art.477¹⁴par.2 kpc orzekł jak w wyroku. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc uwzględniając stawki określone w par. 11 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. (dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).